

Sygn. akt XI W 659/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Beata Jaworska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2017 roku w W.

sprawy **J. K.**

syna J. i M. z domu K.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 13 czerwca 2016 r. o godzinie 09:45 w W. przy ul. (...) na pętli autobusowej przy Dworcu C., kierując pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) zatrzymał pojazd w odległości mniejszej niż 15 metrów od słupka D-15 „przystanek autobusowy”,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. „Prawo o ruchu drogowym”,

I. obwinionego **J. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw skazuje go, a na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt *XI W 659/17*

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2016 roku o godzinie 09:45 w W. na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C. J. K. kierował swoim pojazdem taxi marki M. o numerze rejestracyjnym (...) i zatrzymał przedmiotowy pojazd w odległości mniejszej niż 15 metrów od znaku D-15, oznaczającego przystanek autobusowy. Wówczas do kierującego podszedł patrol policji w osobach post. Ł. T. oraz sierż. szt. H. D. i podjął interwencję, w związku z parkowaniem pojazdu w miejscu zabronionym. W związku z popełnionym wykroczeniem na kierującego pojazdem J. K. został nałożony mandat karny kredytowany w wysokości 100 złotych. J. K. odmówił przyjęcia mandatu, oświadczając, że musi zarabiać pieniądze i nie widzi nic złego w zatrzymaniu pojazdu w tym miejscu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka Ł. T. (k. 35-36), zeznań świadka H. D. (k. 36), notatki urzędowej (k. 1-3).

Obwiniony, mimo kilkukrotnych wezwań w toku czynności wyjaśniających, nie stawiał się w celu złożenia wyjaśnień. W postępowaniu sądowym obwiniony nie stawiał się na rozprawę i nie złożył wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się w tym zakresie głównie na dokumentach przedstawionych przez oskarżyciela publicznego, dołączonych do wniosku o ukaranie a zwłaszcza notatce urzędowej (k. 1) oraz zeznaniach świadków Ł. T. i H. D..

Z zeznań świadka Ł. T. wynika, iż obwiniony jest kierowcą taksówki i nagminnie zatrzymuje się na przystanku autobusowym pętli MZA przy Dworcu C., stając w odległości mniejszej niż 15 metrów od słupa oznaczającego przystanek. Z jego relacji wynika, że obwiniony nie kwestionował tego, iż stał w przedmiotowym miejscu tłumacząc tylko, że musi zarabiać pieniądze i dlatego nie widzi w swoim postępowaniu nic nagannego. Zdaniem Sądu zeznania świadka w pełni zasługują na wiarę. Świadek przedstawił przebieg zdarzenia, w którym podejmował czynności, w sposób bezstronny. Podał jedynie okoliczności, które pamiętała. Świadek jako osoba obca dla obwinionego przedstawił zdarzenie w sposób obiektywny, a podejmowane przez niego czynności wynikały z pełnionych obowiązków służbowych. Zeznania tego świadka są spójne logiczne i nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Zdaniem Sądu świadek wykonywał swoje obowiązki służbowe zgodnie z najlepszą wiedzą i w oparciu o przepisy prawne, a podjęte przez niego czynności stanowiły reakcję na popełnione przez obwinionego wykroczenia.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności również zeznania świadka H. D., który wskazał, że jest to miejsce gdzie nagminnie dochodzi do nieprzestrzegania przepisów dotyczących zatrzymywania pojazdów. Świadek zeznał, że przedmiotowy słupek stoi w miejscu, gdzie parkowanie przed i za nim jest niemożliwe w odległości większej niż 15 metrów. Świadek nie pamiętał dokładnie przebiegu interwencji, co w ocenie Sądu z uwagi na upływ czasu między datą interwencji a datą przesłuchania na rozprawie oraz ilość podobnych zdarzeń u jest zrozumiałe. Niemniej jednak z zeznań świadka jednoznacznie wynika, iż podejmował on interwencję wobec obwinionego wskutek nieprawidłowego zatrzymania pojazdu.

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3), danych z KRK (k. 26), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 27-28), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 17). Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony.

Czyn z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Sprawca tego wykroczenie podlega karze grzywny do 3000 złotych lub karze nagany. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 97 kw jest bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach publicznych. Art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy Prawo o ruchu drogowym stanowi, iż zabrania się zatrzymania pojazdu w odległości mniejszej niż 15 m od słupka lub tablicy oznaczającej przystanek, a na przystanku z zatoką - na całej jej długości.

Materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu, w sposób jednoznaczny wskazuje na to, iż J. K. w dniu 13 czerwca 2016 roku o godzinie 09:45 w W. przy Al. (...) na pętli autobusowej przy Dworcu C., kierując pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) zatrzymał pojazd w odległości mniejszej niż 15 metrów od słupka D-15 „przystanek autobusowy”. Zarówno świadek Ł. T., jak i H. D. zeznali, iż widzieli fakt popełnienia wykroczenia przez obwinionego w związku z czym wykonując czynności służbowe podjęli wobec niego interwencję. Z treści notatki urzędowej (k. 1) wynika, iż J. K. został poddany kontroli wobec faktu zatrzymania pojazdu w odległości mniejszej niż 15 metrów od słupka oznaczającego przystanek autobusowy numer 30, gdzie zatrzymuje się autobus linii 700.

Zdaniem Sądu czyn obwinionego jest zawiniony. Obwinionemu można postawić zarzut jego popełnienia. Wiek, rozwój intelektualny obwinionego i związana z nim możliwość przyswojenia sobie reguł ruchu drogowego wskazują, że obwiniony jest zdalny do przypisania mu winy. Obwiniony świadomie zatrzymał pojazd w odległości mniejszej niż 15 metrów od słupka D-15 „przystanek autobusowy”. W ocenie Sądu obwiniony umyślnie zdecydował się na zatrzymanie w tym miejscu licząc, iż uda mu się uniknąć jakiejkolwiek odpowiedzialności.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 24 § i § 3 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 200 zł. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy obwinionego, uprzednią karalność za podobne wykroczenia, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do niego osiągnąć. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego i jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. Sąd doszedł do przekonania, że obwiniony popełnił zarzucane mu czyny umyślnie, świadomie zatrzymując pojazd w odległości mniejszej niż 15 metrów od słupka oznaczają przystanek autobusowy. W ocenie Sądu wymierzona kara będzie odpowiednią sankcją za czyn przez obwinionego popełniony i sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. Orzeczona kara jest sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 30 złotych tytułem opłaty sądowej, ustaloną na podstawie art. 3 ust.1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269)